

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi B. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Wojewódzkiego w W. z siedzibą w Ś.

z dnia 1 kwietnia 1998 r., sygn. akt I C 660/96 (I S 3/09)

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych -

- Oddziału w W.

przeciwko B. B. i H. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2010 r.,

- 1.) odrzuca skargę;**
- 2.) zasądza od B. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w W. kwotę 1800, zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Wyrok Sądu Wojewódzkiego w W. z dnia 1 kwietnia 1998 r. pozwany B. B. zakwestionował skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna z wielu przyczyn. W szczególności nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c., a także w art. 424⁸ § 2 k.p.c. art.

Przepis art. 424⁶ § 1 k.p.c. stanowi, że skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Kwestionowany skargą wyrok z dnia 1 kwietnia 1998 r. nie został skutecznie zaskarżony apelacją i uprawomocnił się z upływem terminu określonego w art. 369 § 2 w związku z art. 363 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł skargę dnia 16 listopada 2009 r., a więc po upływie terminu określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., w sytuacji gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za wypadek wyjątkowy, o którym mowa w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., można uznać - przykładowo - nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu (postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113). Skarżący nie wykazał, że jakkolwiek wyjątkowy wypadek występuje w jego sprawie.

W przedmiotowej sprawie była możliwość zaskarżenia orzeczenia Sądu Wojewódzkiego, istniała zatem możliwość jego uchylecia lub zmiany. Skarżący nie skorzystał z tej możliwości, a postanowieniem z dnia 27 stycznia 2000 r. Sąd Apelacyjny oddalił jego zażalenie na postanowienie oddalające wniosek pozwanego przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku. W istocie skarżący zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środki odwoławcze przysługujące od wyroku na zasadach ogólnych.

Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji odwoławczej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności

skorzystania z takiego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008/4/107).

Z powyższych względów skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c.